

prima instanță: M. Țurcan
instanța de apel: A. Minciuna, V. Sîrbu, V. Mihaila

dosarul nr. 2ra-1052/18

ÎNCHEIERE

4 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Dumitru Mardari
Luiza Gafton

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Sofia Suman

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Întreprinderii de Stat „Vibroribor” împotriva Sofiei Suman cu privire la repararea prejudiciului material împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 20 decembrie 2017 prin care a fost respins apelul declarat de reprezentantul apelantei Sofia Suman, avocatul Lilia Prodan și menținută hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Central din 19 iunie 2017, prin care a fost admisă acțiunea integral

constată:

La 17 noiembrie 2016, ÎS „Vibroribor” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Sofiei Suman cu privire la repararea prejudiciului material.

În motivarea acțiunii a invocat că Sofia Suman a fost angajată în cadrul ÎS „Vibroribor”, în funcție de magazioner, conform ordinului nr. 161 din 29 septembrie 1982.

Comunică că la 19 septembrie 2011, între părți a fost încheiat în formă scrisă contractul cu privire la răspunderea materială deplină nr. 16, în conformitate cu prevederile art. 339 Codul muncii și prevederile din Hotărârea Guvernului RM nr. 449 din 29 aprilie 2004.

Afirmă că la 4 aprilie 2014, pârâtei i-a fost adusă la cunoștință fișa de post a magazionerului, pentru ce ultima a semnat.

Relatează că în luna mai 2015, la depozitele de metal, în care pârâta trebuia să asigure siguranța valorilor materiale de inventar transmise către aceasta, conform ordinului nr. 129 din 26 mai 2015, a fost efectuată inventariere, în rezultatul căreia a fost stabilit că metalul (enumerat în Anexa nr. 1) se afla în stoc, fapt confirmat prin procesul-verbal cu privire la rezultatele inventarierii, semnat de Comisia de inventariere.

Menționează că la 12 octombrie 2015, Sofia Suman, în urma deschiderii depozitului, a depistat lipsa parțială a valorilor materiale (în pofida faptului că nu a fost compromisă integritatea lacătelor, sigiliilor și etichetelor cu ștampila și semnătura pârâtei).

Sușține că ulterior, conform ordinului nr. 160 din 13 octombrie 2015 a fost efectuată inventarierea repetată, în rezultatul căreia a fost identificată o insuficiență largă de metale și alte valori materiale de inventar din stoc.

Evidențiază că în legătură cu circumstanțele menționate și în conformitate cu prevederile art. 342 Codul muncii, prin ordinul nr. 170 din 20 noiembrie 2015 administrația ÎS „Vibroribor” a instituit comisia de efectuare a anchetei de serviciu, pentru stabilirea mărimii prejudiciului material pricinuit și a cauzelor apariției acestuia.

Afirmă că potrivit actului întocmit la 2 decembrie 2015 de comisia de efectuare a anchetei de serviciu, s-a constatat că pârâta nu a asigurat siguranța necesară a bunurilor transmise ei în valoare totală de 42270,54 lei, motiv pentru care consideră că ultima este vinovată de pierderea acestora.

Relevă că la 9 decembrie 2015, în adresa pârâtei a fost expediată o înștiințare scrisă privind repararea benevolă a prejudiciului cauzat.

Menționează că în răspunsul din 17 decembrie 2015 pârâta a refuzat să repare prejudiciul cauzat în mod benevol.

Își întemeiază pretențiile în baza dispozițiilor art. 327, 328, 333, 337, 338 alin. (1) lit. a), 339, 341, 342, 344 Codul muncii, art. 166 CPC, Hotărârii Guvernului RM nr. 449 din 29 aprilie 2004.

Solicită admiterea acțiunii, încasarea de la Sofia Suman în beneficiul ÎS „Vibroribor” a sumei prejudiciului material cauzat în mărime de 42270,54 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Central din 19 iunie 2017 a fost admisă acțiunea integral, încasat de la Sofia Suman în beneficiul ÎS „Vibroribor” suma de 42270,54 lei cu titlu de prejudiciu material.

A fost încasat de la Sofia Suman în beneficiul statului suma de 1268,11 lei cu titlu de taxă de stat.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 20 decembrie 2017 a fost respins apelul declarat de reprezentantul apelantei Sofia Suman, avocatul Lilia Prodan și menținută hotărârea primei instanțe.

La 12 aprilie 2018, Sofia Suman a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a deciziei recurate și a hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie respinsă cererea de chemare în judecată.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia recurată și hotărârea instanței de fond, considerându-le neîntemeiate și ilegale.

Remarcă că nici instanța de fond, nici instanța de apel, constatând existența răspunderii materiale a ei față de intimat, nu a specificat care anume faptă ilicită a salariatului a provocat survenirea prejudiciului material și nici nu a specificat forma vinovăției.

Afirmă că în lipsa unei mențiuni concrete referitor la conținutul faptei ilicite, instanța de apel deduce caracterul ilicit al faptei imputate ei din unele circumstanțe de fapt (integritatea ușii și lacătelor, imposibilitatea pătrunderii prin micile orificii prin perete), concluzionând în mod indirect că prejudiciul a fost cauzat în urma acțiunilor de delapidare din partea acesteia.

Sușține că pe faptul delapidării bunurilor din depozitul nr. 8, pentru care ea a fost responsabilă, de către Procuratura sect. Centru a fost pornită urmărirea penală, în cadrul căreia dânsa a fost recunoscută ca bănuită, iar ulterior scoasă de sub urmărire penală prin ordonanța din 31 mai 2016.

Astfel, în urma acțiunilor de urmărire penală a fost constatat faptul nevinovăției ei în delapidarea bunurilor încredințate.

Consideră că concluzia instanței de apel în sensul că nu s-a demonstrat că prejudiciul material a fost cauzat angajatorului printr-o faptă ce întrunește semnele componenței de infracțiune, fapt care nu o absolvă pe Sofia Suman de răspunderea materială prevăzută de legislația muncii, contravine circumstanțelor de fapt a pricinii.

Or, în cadrul urmăririi penale s-a demonstrat că prejudiciul material a fost cauzat în urma acțiunilor de însușire ilegală din partea unei/unor persoane necunoscute.

Totodată, în cadrul procesului penal a fost în mod incontestabil demonstrată nevinovăția sa în dispariția bunurilor aflate în gestionarea ei și respectiv, nevinovăția în cauzarea prejudiciului material angajatorului.

Evidențiază că în cadrul acțiunii în răspundere materială, angajatorul trebuie să probeze săvârșirea unei fapte ilicite de către salariat în legătură cu serviciul și nu fapte ilicite fără legătură cu atribuțiile de serviciu sau fapte penale, cu atât mai mult că organele de urmărire penală au stabilit că dânsa nu a săvârșit vreo infracțiune care să genereze paguba intimatului.

Concluzionează că în fapta imputabilă ei lipsește încă unul din elementele obligatorii a răspunderii materiale a salariatului – vinovăția (intenția sau culpa).

Consideră că instanța de apel a dat o calificare greșită a raportului litigios, constatând existența elementelor răspunderii materiale a salariatului ca rezultat al aprecierii arbitrare a probelor administrate (ordonanței de scoatere de sub învinuire a Sofiei Suman) și ca urmare, a aplicat legea care nu trebuia să fie aplicată (art. 327, 333, 338, 341 Codul muncii), fapt ce constituie temei pentru casarea hotărârilor judecătorești.

La 5 iunie 2018, SRL „Vibroribor” a depus referință la recursul declarat de Sofia Suman, solicitând respingerea recursului, menținerea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 21 decembrie 2017, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire (f. d. 177).

Totodată, din actele cauzei se atestă că Sofia Suman a primit copia deciziei recurate la data de 27 februarie 2018 (f. d. 178), alte date cu privire la recepționarea deciziei de către recurentă la materialele dosarului lipsesc.

Astfel, se constată că recurenta s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 12 aprilie 2018, în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Sofia Suman nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Sofia Suman, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Sofia Suman ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul declarat de Sofia Suman se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Dumitru Mardari

Luiza Gafton